

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Antiquae Lectionis Tomus ...

In Qvo XVI. Antiqua Monumenta Ad Historiam Mediae Aetatis Illustrandam,
Nunquam Edita

Canisius, Heinrich

Ingolstadii, 1601

Epistola XXVI. Dilectissimis viris fratribus, & patribus, in Prouincia
Scotorum. Humilis Ecclesiae Christi Vernaculus Albinus diuinam salutem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64144](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64144)

ni, fidem seruaui. De reliquo, reposita est mihi corona iustitiæ, quam reddet mihi Dominus in illa die, iustus iudex.

Vestræ petitionis, & voluntatis ad Dominum Regem, quantum valui, fui adiutor: secundum quod mihi fraternitatis vestræ missus suggessit: mihiq; adiutricem LIVDGDARDAM piissimam in DEO sceminam adduxi. Sed obsecramus, vt sanctissimis orationibus vestris, nostrum pro vobis laborem remunerare dignemini. Nam olim per ENGLRAMMVM Archiepiscopum, & sanctæ Capellæ Primicerium me ipsum vestræ commendavi sanctitati. Sed modò quasi singulorum pedibus prouolutus, obsecro, vt me in huius (vitæ) salo fluctuantem pietatis precibus ad portum perpetuæ quietis, diuina donante gratia, transportare dignemini: vt & ego animæ meæ salutem, fraternæ intercessionis iuuamine habere merear: & vos vitæ æternæ retributionis mercedem à DEO, pro charitatis officio digni accipere mereamini. Omnipotens DEVS exaudiat preces vestras, & multis prodesse concedat: vobisq; perpetuæ præmia gloriæ donare dignetur charissimi, & desideratissimi fratres.

EPISTOLA XXVI.

Dilectissimis viris fratribus, & patribus, in
Prouincia Scotorum.

HVMILIS ECCLESIAE CHRISTI VER-

naculus Albinus diuinam salutem.

Purima vestræ sagacitatis, & religionis laus nostris sæpius insonuit auribus: seu propter sacratissimam monachorum vitam; seu propter laicorum religiosam cõuersionem: dum illi ab omni strepitu secularis inquietudinis, soli Deo vacare desiderant: & isti, inter mundanas occupationes, castissimã vitã degere dicuntur. ... Isti

H. 2

inter-

REGAN
SII
um, um,
SIV
24

intercessores suos præsentis vitæ solatiis sustentare gestiunt, quod quisque gratiam benedictionis sibi à Deo datam, sibi in alterutrum refundat. Vnde & nos vestrae pietatis exemplis edocti, nostri nauigij cursum orationibus vestrae sanctitatis ad portum quietis dirigi precamur.

Nos quoque mutuo charitatis officio vestrae sanctitatis aliquantulas pie admonitionis literulas dirigere curauimus, propter quasdam consuetudines, quæ vestris inoleuisse fertur regionibus. Dicitur verò, neminem ex Laicis suam uerale CONFESIONEM sacerdotibus dare, quos à Deo Christus cum sanctis Apostolis ligandi, soluendiq; potestatem accepisse credimus. Quid soluit sacerdotalis potestas, si uincula non considerat ligati? Cessabunt opera medicorum, si vulnera non ostendunt ægroti. Si vulnera corporis carnis medici manus expectant: quanto magis vulnera animæ spiritualis medici solatia deprecantur.

Matth. 16.
et 18.

Matth. 8.
Ioan. 11.

Deo vis, o homo, confiteri, quem uolens, nolens latere non poteris: Ecclesie Christi, in qua peccasti, satisface negligis? Cur ipse Christus leprosum, quem mundauit, sacerdotibus se iussit ostendere? Cur Lazarum quatuordecim annis resuscitatum alios soluere iussit? Nunquid falsam mentem mortui eodem verbo soluere non potuit, quo mortuum vitæ redditum de sepulcro prodire iussit? Cur interrogauit cæcos ad se clamantes, quid uoluissent? An ignoscere cordis eorum voluntatem potuit, qui optatum lumen oculis illorum reddere ualuit? Fortè si Deum latere, sic hominem potuisses, nec Deo plus quam homini confiteri uoluisses. Superbiæ hoc genus esse uidetur, sacerdotem iudicem despiciere.

Psalm. 91.

Si dicis, Bonum est confiteri Domino. Sed bonum est huius confessionis te habere testem. Licet non semper confessio pœnitentiam significet, sed sæpissime laudem, uel

Euan

Euangelio ipsa veritas dixit: Confiteor tibi pater cœli, & *Matth. vi.*
 terræ, id est, laudo te pater cœli, & terræ. Et in Symbolo
 dicitur: Confiteor vnum baptisma, & cetera, quæ sequun-
 tur ad idem respicientia verbum: quod verbum, id est, con-
 fiteor, in hoc loco confessionem fidei, non peccatorum de-
 signat. Erubescis homini in salutem tuam ostendere, quod
 non erubescis cum homine in perditionem tuam perpetra-
 re? Ancillam tuam iniquitatis tuæ consciam vis habere;
 & Sacerdotem Christi, reconciliationis tuæ non vis habe-
 re adiutorem? Per inimicum corruisti, & non vis per ami-
 cum resurgere? Multum offendisti Dominum, & alium nō
 vis habere reconciliatorem, nisi te ipsum? Confidis per o-
 rationes tuas saluari? Spernis Apostolicum præceptum di-
 centis; Orate pro inuicem, vt saluemini. Et iterum: Si quis
 peccator est, oret pro eo sacerdos, vt saluetur. Quid ad hæc
 dicis, quæ in hac epistola leguntur: Confitemini alterutrū *Iacob. 5.*
 peccata vestra, vt deleantur delicta vestra? Quid est illud,
 Alterutrū; nisi homo homini, reus iudici, & grocus medico?
 Ipsaq; sapientia per Salomonem dixit: Qui abscondit sce- *Prouerb. 28.*
 lera sua, non dirigitur: id est, non dirigitur in viam salutis,
 qui peccata sua celare studet.

Nunquid DEO abscondi possunt scelera nostra, qui om-
 nia videt, nouit, & considerat? Homini possumus abscon-
 dere, quæ agimus, at non DEO. Nonne Dauid, præsentem *2. Reg. 12.*
 Nathan Prophetam, qui se arguebat pro suo peccato, dixit,
 Peccaui Domine? Ecce tantus vir testem confessionis suæ
 voluit habere prophetam. Et quia non erubuit confiteri,
 quod impiè gessit, statim audiuit: Ecce Dominus transtu-
 lit peccatum tuum. Homini patefecit vulnus suum & à
 DEO mox remedium accepit. Nam & in Leuitico sæpissi- *Leuit. 5. 9. 12.*
 me, Domino mandante, peccator ad Sacerdotem mittitur
 cum victima, quam offerens DEO, oret pro eo, & dimitta-
 tur.

H 3 tur

Psalm. 50.

tur ei. Quæ sunt nostræ victimæ pro peccatis, à nobis commissis, nisi confessio peccatorum nostrorum? quam purè DEO per sacerdotem offerre debemus: quatenus orationibus illius, nostræ confessionis oblatio, DEO acceptabilis fiat, & remissionem ab eo accipiamus. cui est sacrificium, spiritus contribulatus: & cor contritum, & humiliatum non spernit.

Christus pro nostris sceleribus ab inimicis iudicari in hunc mundum venit, ut nos redimeret à diaboli seruitute & nos dedignamur à sanctis DEI sacerdotibus iudicari, & liberemur à vinculis peccatorum nostrorum? Ille absque omni peccato, hominum assistere, & hoc, impiorum iudicio, non renuit: & nos cum multis peccatis hominum iudicia, & hoc sanctorum, subire contemnimus? Nonne in sacro baptisate sacerdotibus Christi nostræ fidei confessionem, & abrenuntiationem satanæ dare debemus: & sic sacerdotali ministerio, diuina operante gratia, ab omnibus ablui peccatis? Cur etiam & in secundo pœnitentiæ baptisate, per confessionem humilitatis nostræ, ab omnibus post primū baptisate peractis, eadem diuinā ministrante gratia, sacerdotali similiter auxilio non debemus absolui peccatis?

Si peccata sacerdotibus non sunt prodenda, quare in Sacramentario, Reconciliationis orationes scriptæ sunt? Quomodo sacerdos reconciliat, quem peccare non nouit? Si consiliis, iuxta Salomonem, tractanda sunt bella: qualis audacia, sine consilio Ecclesiasticorum ducum pugnat nos aduersus diabolum confidimus? Item eodem dicente, legimus; Frater qui adiuuatur à fratre, quasi ciuitas firmata est. Quem adiuuat Sacerdos Christi dux exercitus DEI, & rector castrorum illius: si nullus ab eo suæ salutis auxilium querere dignatur? si nemo occulta diabolicæ fraude

dis vulnera, illius medicinali dexteræ tractanda ostendit?
 Inaniter itaque posita sunt in Ecclesiis remedia, & Synodali auctoritate literis mandata, contra omnium peccatorum nostrorum vulnera, quæ vel antiqui hostis versutia, vel negligentia mandatorum DEI spiritualiter, aut carnaliter nobis infliguntur, si non his, qui in Ecclesia Christi statuti sunt, ad sananda putrida scelerum nostrorum vulnera reuelantur. Corde enim creditur, dicit Apostolus, ad iustitiam, ore autem confessio fit ad salutem. Non solum catholice fidei, sed etiam pura peccatorum confessio, cordis compunctione nobis ad salutem proficit sempiternam, dicente scriptura: Dic prior iniustitias tuas, ut iustificeris. Et iterum: Iustus in principio accusator est sui. Si iustus, quanto magis peccator?

Si fortè dicis cum psalmista; Dixi, confitebor aduersum me iniustitiam meam Domino. Et ego cum eodem dicam: quoniam tacui, inueterauerunt ossa mea. Et iterum cum alio propheta: Computruerunt iumenta in stercore suo. Quid est, iumenta in stercore suo putrescere, nisi criminosos quosque in putredine peccatorum suorum iacere? Qui peccat, iacet: qui confitetur, surgit. Qui penitentiam agit, reuertitur ad patrem suum: sicut prodigus filius in Evangelio legitur dixisse: surgam, & ibo ad patrem meum, & dicam ei: Pater, peccaui in cælum, & coram te.

Sed semel sacerdoti in præsentia diuinæ pietatis confessio facienda, sufficit. Semper autem Domino cum lacrymis, & cordis contritione faciendam esse arbitramur. Omnis enim, qui malè agit, odit lucem, & non venit ad lucem, ut non arguantur opera eius. Qui autem facit veritatem, venit ad lucem, ut manifestentur eius opera, quia in Deo facta.

Vos

Vos igitur, viri fratres, filij lucis estis, & non tenebrarum: populus acquisitionis, & non perditionis: gens sancta, Christi sanguine acquisita. Ambulate, vt filij lucis in omni bonitate, & pietate, & castitate, exuētes veterem hominem, cum peccatis suis, & induentes nouum, qui secundum DEVM creatus est. Sit conuersatio vestra cœlestis, & non terrena. Diligite iustitiam, & odio habete iniquitatem.

Ephes. 4.

Qui sanus est, defendat se scuto fidei, ne clandestini antiqui hostis sagitta eum vulnerare valeat. Si quis vero propter fragilitatem carnis, vel propter negligentiam circumspersionis vulneretur, citius ad confessionis medicinam recurrat: ne per illecebram malæ consuetudinis vix eradicari valeat peccatum. Tres enim mortuos Dominus IESUS CHRISTUM Euangelica narrat historia suscitasse: filiam Archisynagogi in domo: filium viduæ, extra portam ciuitatis: Lazarum quatruiduanum de monumento ad vitam vocauit. Qui sunt hi tres mortui, nisi tria peccantium genera? quæ modò quotidie diuina consentibus suscitari solet gratia. Filiam suscitatur in domo, dum consentientem in corde peccare, reuocat à peccati perpetratio. Filium viduæ, extra portam ciuitatis suscitatur, dum peccantem foris in opere, ad pœnitentiæ medicamenta confugere facit. Fœtentem verò in mala consuetudine peccati, dum lacrymas pœnitentiæ elicit ex corde, suscitatur; & ex ecclesiastica auctoritate soluere eum iubet, vt dignus sit communione Domini, & particeps sacri altaris efficiatur.

Marc. 5.

Luc. 7.

Ioan. 11.

Hæc cogitate charissimi fratres, & in qualicumque horum trium mortuorum genere si quis iaceat, citius ad confessionis probatissima medicamenta confugiat, salutiferam pœnitentiæ se abluat medicamine: vt non ad iudicium damnationis, sed ad salutem sanctificationis communi-

corpo

corpore, & sanguine Domini nostri IESU Christi. Et cum gratiarum actione semper rememorate, quomodo vos diuina misericordia, de terra tenebrarum, & frigoris, de regione ignorantia, & iniquitatis, transtulit in loca lucis, & lætitiæ, in tabernacula abundantia, & iustitiæ: & elegit vos sibi in filios pietate paterna, vt per vos nomen illius nuntietur in gentibus.

Sequimini vestigia sanctorum patrum, & nolite in Catholica fidei religionem, nouas inducere sectas. Cauete vobis venenosum erraticæ inuentionis fermentum: sed in sinceritate, & veritate mundissimos sacræ fidei panes comedite: & vinum, quod diuina electis suis miscuit sapientia, bibite: & cantate DEO vestro in concordia pacis, & vnanimitate charitatis perpetuæ canticum laudis, & cum militia cœlesti, consona voce, laudate Dominum, & dicitte, Gloria in excelsis DEO, & in terra Pax hominibus bonæ voluntatis. Diuina vos præueniat gratia, & subsequatur vbiq; clementia, & in omni opere bono florere faciat viri fratres dilectissimi, & sanctissimi patres.

EPISTOLA XXVII.

Domino beatissimo, atque omni honore nominando, Leoni
Papæ.

HVMILIS LEVITA ALBINVS ETERNÆ
in Christo gloriæ salutem.

Suscipiat obsecro sanctissima pietas vestra, Pater gloriosissime, benigno animo nostræ paruitatis litterulas, & me deuotum vestræ dilectionis famulum agnosce.

I Semper